

bun, liūbu pridietė sava gaspaduoriou abrīna svīsta, dūnas pa-pėnti, sūre; nasvīrava mona žmogus vaguo. Agnos vīrs bova – ligo žėborīs. Ale turu pasakīti – naėlgā troka ta laimi. Paaiškīejė, ka tas mona vīrėlis – boblauža jetau gvoltas ė gerklī pasiotosi tor – gierė viedrās, ligo kuoks arklīs vondėni. Teisibi pasakios, geriau būč varlė šuokiniejusi, ne ka i tuoki pekla parėjusi. Ė dabar-čiūs dar negalio veiziet i tus pijokus – puortėn vėsa, vos tik pri-gierusi pamatau. Parein liūb monāsīs numi nu darbun ė tupu tupu i sīna, tupu tupu nu sinas – ajergutielaits, išporpis ligo kuoks rėdėks. Vo kėta karta liūb ė draugū parsives. Mėslėju – aš tus pijokus iškaburkštinsiu greitā – pajimsiu pagaikšti, ė dūsiu i kra-mi – galva ne galva.

Kontrībīs reik maišus turiet i tās pijukās. Ka ne tas gierėms, ar šīs, ar tas, gerā. Turu tamstoms pasakīti, ka igierė virā baisė dėdlė plepė, blevizgas pasidara. Unt monis tēp šitā liūb sakīs: „Ta buoba – ne i subini spirama. Ir tvarkinga, ir gaspadėni.“

Numalšiau tumet vīrus – siedieji ligo pabučiūti. Nesizlastijau ėlgā unt anū. Muotrėška vīrėška vėsumet pasigailies, vo tas – komelis.

Klausikities tuoliau. Tas mona vīrs linksminuos ė linksminuos. Unt galū gala vīno laiko mon tas pravuojėmuos su pijukās pra-diejė patėktė ė moni patė ta šnapšelė patraukė.

O tēp aš suėjau su tuokė kaima valkatelė – susidraugavau su anū, ka baimė. Ba vīna kituos – niekor. Aisiau abidvi i kuokės dirvas, pasiimsiau pusbuteli, sosiesiau, otėniesevuos ė ger-siau. Vo puo tam – tik šmikšt, pašmikšt. Darba nikatra nadėr-buov, nomū nažiūriejuov, vuo tik lakstiev. Vuo jau kumet su-sipikisiau, aisiau vīna pru kėta ligo kuoks mišs pru mīta. Ka jau susitaiķisiau, abidvi pakriuokisiau apsikabinuses. No ė, kanėčnė, vīelek pajemau...

Buobas suoduo pradiejė zambītė: soejėmā rūp, ne gaspa-dėnistė, išspruogs anī badu, išsigarksies. Tum laiku mūsa vākā jau blazgatėjė tāj, kāj kėta karta ė virā liūb sarmatītėis. Nekas tās metās bova tims mūsa vākams – nomėi tonkė naliūb būtė kuo jiestė. Jegot gaus kor dūnelis, diėkū pasakīs ne vīna kar-ta... Už pajiedėma vākā pri svetėmū ligo prisisiove pri karviu ūdėgū liūb vazuoītīs. Sausa a šlapi, pīmėnelis laukė – kas par kuojieliu suaižiejėms, soškėrdėms! Vuo jau kumet ganīti nareikies, par kiauras dīnas ba juokė darbelė – ė muš dindas Paventės.

Kāj tin bova kāj nabova, vīna dīna mon užeja nuors pasi-darīti alaus. Žinuoju, ka alus iš salīklas lunkus liūb pliešīs. Vo puota – kalnās. Reik daug laika pri alaus sugaišti, daug darba idiet i, ka tuoki puota būtu. Buvau girdiejusi, ka alus be apīniū – mīžals. Tā nuajau i mėška, sosėradau dėdlė vešli apīnuoju, apsi-sokusi aple medi, ė jau taisaus skinti, bet pasiek, tu, žmogau, je mondrus tū anū vėršūni, palėpk tēn, aukštā. Po pėrmo pradiejau tam apīniou gerintīs:

– Iš tavės, apīnieli, vėsus linksmons, skrūstu rauduonoms, puo-iki svėkata, iš tavės gražiausės dainas, puoikeusė šuokė ė unt galū gala – vėsuokės štokas. Mėslėju: „Greitā prisėskinso ė nomėi spau-sio. Vakarīkštė bova palīnuojusi. Bova užejus i tuoki parkūniji, tuoks davėms, ka net baisu. Dabarčiūs bova puiki dīna.

Nailgā trokus, apsiveiziejusi, aš – kabarai, kabarai unt tuo me-dė ėr jau aukštībies. Skainiuoju tus spurgelius ė džiaugūs. Ale nailgā – pasiruoda, ka tas medis bova patrėšīs ė slīdos. Kamiehs triokšt, vo aš – dudulkt unt žemis, ka ė kuojės pakežieje. Baisiau-

sis skausmus parvieri visa kūna – nu tuo krėtėma net saldo palėka. Ka praaje kīk ėiesa, šėp tēp atsikieliau, apsigraibiau, apsiveiziejau, a vėks sava vītu. Skausmus vės tuoks, ka net vėrpu ligo apušīs laps. Naujės kelnės parplīšuses, ronkas kraujās apejoses. Tuoks siutinis užeja, ka pradiejau net keiktīs:

– Fu, tu špietvniibi, ka tavi vėls nutrėnktu, kėrmėnā sugriauž-tu. – Rūpūževau ė šaukiau, ka net žemelė linka. – Šauku, vo pati aple savi galvuojū: „Par tavi vėsas pijuokistės ė paleistovistės, zlastės, numūs najiedi vākā. Par tavi vėsas biedas ė lėgas.“ Matā žmuogū kartās rėk didele sukrietėma, ka uns suprastu, kuoks tas anuo gīvenėms ė kū negerā dara.

Ainunt iš mėška vėsa suoda i moni veizieje, kėts dar ė jūktīs nadruovijuos. Ajau ė mėslėju: „Jegut anīms tēp truopītomes-nukrėstė, ne kou kėtuokėi būto.“

Parcincėnau vėsa drebiedama ė pėkta. Tuoks bėzus tū dīna bova užėjis, ka pagatava buvau kū nuors sudraskite; veliejau pati savi už tū sava netėkusi gīvenėma. Vuo dar tuos runkas – niekam nanuoriejau anū ruodīte; kas nasužėnuotu, kas mon nutėka, dėl kuo i tū medi kuoriaus.

Ka vākā sužėnuojė aple mamas nalaimi, parskuitė numėi, ka ė kulnis i subini mušuos. Žiūr Kazi i sava vākus – nusiporvini, nusibovi, dukters kaklos – nors ruopes siek. Bernā saka, ka anī su tievū kū tik nesėnė pirtie bova. Kuokė tēn pėrtės, je nu gal-vos lig kuoju vėns puorvs, je mergātė ruilė joudė nu kakla ain – senė tas kaklus vondėns namatės.

Nailgā trokus i nomus parvītava ė gaspaduorius. Sužėnuo-jis, kas kāj, užrieki:

– Ka pradiesu aidinte vėsus su šlūta! Susirinkėt vėsus tus sava matarai ė keliauokėt pas sava muotina.

Baisė dėdelis akirieža tas tievs jau tou laiko bova pasidaris – nepatėka kas, ė maun tīsė i akis. Bova tuoks jau bjauras, ka kartās net tuoki mėslī liūb mon užeiti: „Uždūčiau tuokėm padlā kuokiū grībikiu, ligo kuoks šou patvuorie nugaištu.“

Pu tuo nalaimis, vīra išvarīta, aple mienesi su vākās ešbovau pri muotinelis. Natīkietā iš numū atskombieje žini, ka tas mona vīrėlis jau apgīduots – pu veliena.

Tou laiko jau bova išgaravosės vėsas mona pijuokistės, išpur-tiejė vėsė nikė. Parvažiaivom i Suodini – ė tīsė pri Vėntuos, kor pagal kaima muotrėšku kalbas ė nuskėnda mona pijuokielis: brė-da par Vėnta, diejė kuojė i duburki, ondėns lig kakla, ė priburbu-liava.

Valog buobu šnekū, puoikė anū palaiduoje, krīzeli pastatė.

Praeis metelė, kėtė, vākā užaug, išsižanis, ė palėks numus, – graudėnuos Kaziūni.

Tum tarpu anuos prietelka atitarė:

– A tamsta jau, ka jauna būvā, dėdlė pri muotinas lakstė?

Paveiziejė Kaziūnė i sava vākus, ė ašara nubrauki. Dukreli, gražitėlāti mergiki, ligo kuoki lielle. Gaus vīra na unt jūka. Ka tik ne pijuoks būtom ė ne mergininks. Tuokemė rūpesti ta Kaziūnė tū laiko ė bova. Kėik ana atsėmėni, visās laikās anuos gimines muotrėškas apsižanėjosės liūb puoltė i varga par tus sava pijokus vīrus.

Išsiskėrstė kaima muotrėškas. Vo Kaziūnė vės nu longa nāt-sėtraukė. Mintis nešė vės i praeiti. Tēp vėsus gīvenėms pru akis prabiega. Tēp, i tus prisėmėnėmus nugrimzdusi, nepastebiejė, kāj briekšma užeja. Nė žėburė degtė, nė be žėburė siedietė...